

Дохождаха ефендета
И бръснати кятипи:
Питатъ, пишатъ, а лобутътъ —
Кат' берекетъ се сипи.

Доживѣхъ и надвѣ-натрѣ
Прѣдъ кадия да ида;
Божемъ гледамъ съ очитѣ си,
А съ очи го не видя.

Кадията и другъ единъ
Прокопсаникъ лафлия,
На кавга го удариха —
Сѣканъ чинатъ давия.

Сахатъ рѣчи, два ги рѣчи
Кавгата имъ да трая, —
Обърна се кадията
Кждѣ мене съсъ тая:

«Янглжшъ-олмушъ...хай върви си;
Всичко било залудо . . . »
Глави клатятъ комшиитѣ
И чудятъ се на чудо.